Kraków, dnia 1 lipca 1938 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 13.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Dział urzędowy.

135

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 czerwca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Oświęcimiu.

Na postawie art. 408 pkt. 12 i 14, art. 409 pkt. 10, art. 410 pkt. 9 i 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego krakowskiego z dnia 24 marca 1938 r. Nr KBB-V-4-12 oparty na uchwale Rady Powiatowej w Białej z dnia 15 marca 1938 r. zarządzam co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 1. Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt lu-

dzi lub na stajnie, obory chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych powiększonych lub przebudowanych.

§ 2. Nieruchomości prywatne niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 1 powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne w sposób uznany przez władze za właściwy.

§ 3. Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 1, o ile będzie to uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 4. O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy tub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 5. W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 1, 2 i 3 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami miejskimi.

§ 6. Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenie lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 7. W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 1 względnie przewidziany w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci on moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 8. W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 9. Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie, tak aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona o ile możności w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień zawartych w ustępach 1-ym i 2-im mogą być dopuszczone tyl-

ko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów miejskich.

§ 10. Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną, lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 11. Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków z gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i wierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 12. Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych, oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

MINIMALNE URZĄDZENIA KANALIZACYJNE NA NIERUCHOMOŚCIACH ZABUDOWANYCH.

§ 13. Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew. W celach wentylacji przewodów spustowych należy je wprowadzić ponad dach.

b) na nieruchomościach zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp możliwie spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z trzech lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany o wymiarach co najmniej 0,85 x 1,15 m, oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań,

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań nie posia-

dających osobnych ustępów należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego!

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości

§ 14, Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizazji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 15. Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 16. Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskutecznione tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 17. Właściciel nieruchomości zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjnego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie.

§ 18. Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r, (Dz.-U, R, P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r, (Dz. U. R, P. Nr. 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 19. Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenie kanalizacyjne.

§ 20. Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń,

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 21. W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18-ej do 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 22. Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania i za prawo połączenia nieruchomości z kanałami miejskimi na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny były być połączone z tymi kanałami na podstawie § 1 i § 2 tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie Zarząd Miejski pobiera opłaty wedle taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągnięte według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 23. Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane o ile możności zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzone na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linji głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 24. Wierzch przewodu ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania,

Spadek przewodów.

§ 25. Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2 proc., spadek zaś drugorzędnych przewodów 3 proc., w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2 proc. dla głównych i 3 proc. dla drugorzędnych przewodów Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20 proc. drugorzędnych 40 proc. przewodów od deszczówek 60 proc.

§ 26. Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów	o	średnicy	100 m/m	—0.03
"	"	"	150 "	—0.02
"	"	"	200 "	—0.015
"	"	"	250 "	—0.01
"	"	"	300 "	—0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych

mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywanie przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteryn okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku mineralnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze albo też na słupach murowych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 27. Średnica przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru 50 m|m,

od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów 70 m|m,

od klozetów wodnych 100 m|m,

od rynien deszczowych z ganków i balkonów 50—70 m|m,

od rynien deszczowych z dachów 100—150 m|m,

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić: od zwykłych kuchen, kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. 100 m|m, od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwu lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych 100—150 m.

od rynien deszczowych 150 m|m,

dla głównego przewodu podwórzowego 150—200 mm. i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe łączące się z sobą powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych nie wyłączając przewodu głównego powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m2 powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 28. Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenie rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane zabrania się natomiast zamurowywanie ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzenia wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie, spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 29.

Przewody spustowe powinny być wprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0·5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m|m i wprowadzona do wysokości od 0·5 m do 1·0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 30.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do oczyszczenia: otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych. Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach itp. co najmniej 75 m|m,
przy wpustach co najmniej 100 m|m,
przy rurach deszczowych co najmniej 100—150 mm.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach itp. 40 mm,
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach, wpuścikach podłogowych 50 mm,
przy miskach klozetowych 100 mm,
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50—70 mm,
przy rurach deszczowych z dachów 100 do 150 mm,
przy wpustach w suterenach i piwnicach 100 mm,
przy wpustach podwórzowych 150 mm.

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 31.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 15) należy za urządzeniami, zabezpieczającemi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasnwy, zamykane ręcznie o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 32,

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 33.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach wystawionych na działanie mrozu poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1·45 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 34. Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka) stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony możliwie w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 35. Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powina posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 36. Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzić wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 37. Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0.85x1.15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 2 m. od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm. nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozotowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 25 cm. głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm. umocowane na zawiasach podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet mierzone poziomo nie powinno być dłuższe nad 1. 25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

W budynkach posiadających własny wodociąg klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik (płuczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m, nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Przy każdym spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy, i t. p. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 38. Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych posiadających w dnie sitko na stałe przytwierdzone do korpusu, albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2.5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczone przy ścianach w sposób podany w § 34 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 39. Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przepuszczania rur.

Części rur odpływowych zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średniey, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m., celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 40. Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 41. Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki do wentylacji kanałów, powinny być zużytkowan kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 42. Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomo wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 43. Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogły szko-

dliwie oddziaływać na urządzenie kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanałów.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 44. Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków niżej w § 45 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 45. Zewnątrz budynku w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 46.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materiału,

d) przy średnicy 100 mm przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm i więcej od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne wymienione wyżej pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 47.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne. Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 48.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody lub metalowe nie rdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nie rdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 49.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału

Materiał studzienek.

§ 50.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły, na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 51.

Deszczowe rury spustowe od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej, lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowy i kit asfaltowy z rurą deszczową, z blachy cynkowej, lub żelazną ocynkowaną na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 52.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdolności materiałów i urządzeń jeszcze nie znormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 53.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, bąbli, pęcherzy, złuszczeń, kamieni iip.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów rur kamionkowych powinna być nie mniejsza niż 60 mm dla średnic 100 i 125 mm, oraz 70 mm dla większych średnic.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów rur i kształtek powinna posiadać 5—6 odpowiednich rowków pierścieniowych. Bose końce rur i kształtek powinny posiadać 8—9 takich rowków.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna conajmniej wynosić

przy średnicy	100 mm	—	16 mm
„ „	150 „	—	18 „
„ „	200 „	—	20 „
„ „	250 „	—	32 „
„ „	300 „	—	35 „

Szczegółowe warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać rury i kształtki zawarte są w normach Polskiego Komitetu Normalizacyjnego PN. B. 1,500—1.507.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 54.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm	—	5 mm
„ „	70 „	—	5 „
„ „	100 „	—	6 „
„ „	150 „	—	6 „
„ „	200 „	—	6 „

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm	—	3·5 mm
„ „	70 „	—	3·5 „
„ „	100 „	—	4·5 „
„ „	150 „	—	4·5 „
„ „	200 „	—	4·5 „

Rury ołowiane.

§ 55.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna

średnica	25 mm	grubość ścianek	3	mm
„	30 „	„ „	3·5	„
„	40 „	„ „	4	„
„	50 „	„ „	4	„

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 56.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać, w miarę możności, przecinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 57.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jakoto umocowanie do ścian itp., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założone pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne, skutkiem starych przyborów, funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 58.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego i połączenia z kanałem miejskim . . . . . 5 zł.

2) za rozpatrzenie projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego . . 6 zł.

3) za rozpatrzenie projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego w zakładach przemysłowych, zależnie od stopnia i sposobu zanieczyszczenia odpływów . 10—100 zł.

4) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy domowego urządzenia kanalizacyjnego . . . . 5 zł.

5) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego . . . . . 10 zł

§ 59.

Opłata za korzystanie z miejskiej sieci kanałowej wynosi:

a) w budynkach, do których nie stosuje się ustawa o ochronie lokatorów 3% wartości czynszowej za najem lokali połączonych z miejską siecią kanałową, względnie wartości czynszowej lokali nie oddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

b) w budynkach, do których stosuje się ustawa o ochronie lokatorów 3% rocznego przedwojennego komornego płaconego w roku 1914, a przerachowanegona złote według kursu 100 kor. austr. = 105 zł. względnie wartości czynszowej z roku 1914, lokali nie oddanych wówczas w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku, jeżeli lokale te połączone są z miejską siecią kanałową.

Opłata za prawo korzystania z miejskiej sieci kanałowej na nieruchomościach, które wbrew obowiązkowi nie zostały przyłączone do miejskiej sieci kanalizacyjnej, wynosi:

a) w budynkach, do których nie stosuje się ustawa o ochronie lokatorów 1½ procent rocznego czynszu za najem lokali wynajętych względnie wartości czynszowej lokali nie oddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

b) w budynkach, do których stosuje się ustawa o ochronie lokatorów 1½ proc. rocznego przedwojennego komornego płaconego, w r. 1914, a przerachowanego na złote według kursu 100 kor. austr. = 105 zł., względnie wartości czynszowej z roku 1914, lokali nieoddanych wówczas w najem, lub odstąpionych do bezpłatnego użytku.

Niezależnie od opłat za prawo korzystania z miejskiej sieci kanałowej pobierana będzie od właścicieli nieruchomości, które wbrew obowiązkowi nie zostały przyłączone do miejskiej sieci kanałowej, jednorazowa opłata za prawo połączenia nieruchomości z miejską siecią kanalizacyjną, wynosząca od 1 m² zabudowanej powierzchni,

a) budynków mieszkalnych 25 gr.
b) fabryk, zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych 30 gr.,
c) budynków przeznaczonych w całości lub w przeważnej części na cele gospodarcze lub stajni 20 gr.

§ 60. Za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości pobierana będzie opłata, obliczona według rzeczywistych kosztów roboty z dodatkiem 10% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

Za wykonanie przez Zarząd Miejski połączenia domowej kanalizacji z kanałem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 10% kosztów robocizny na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 61. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może odraczać i rozkładać na raty należności, przewidziane w niniejszej taryfie, jako też stosować inne ulgi przy ustalaniu i ściąganiu tych należytości.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 62. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra
Wł. Korsak
Podsekretarz Stanu.

136

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY KRAKOWSKIEGO
z dnia 26 stycznia 1938 r.
o regulacji potoku Brzeźnickiego w powiecie wadowickim.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu noweli z dnia 23 czerwca 1925 r (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524) rozporządzenia Ministrów; Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa z dnia 21 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 950) i §§ 1 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie przekazania czynności b. Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie z zakresu melioracyj publicznych i rolnych organom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 669), zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 10 stycznia 1938 r. rozporządzam co następuje:

§ 1. Regulacja potoku Brzeźnickiego od mostu na drodze Oświęcim — Skawina w Brzeźnicy w górę na długości około 1300 metrów ma być wykonana jako przedsiębiorstwo Powiatowego Związku Samorządowego Wadowickiego.

§ 2. Za podstawę techniczną tej regulacji służyć ma projekt zatwierdzony decyzją Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1937 r. Nr. M. XI-1|2|37 o sumie kosztorysowej do 78.000 — złotych. Ewentualne zmiany projektu, o ile nie dotyczą podstaw hydrologicznych i nie powodują podwyższenia kosztorysu, może w ramach powyższej sumy kosztorysowej przeprowadzić Wojewoda Krakowski po wysłuchaniu opinii Wydziału Wojewódzkiego. W razie zachodzących zniżek na ceny materiałów i robocizny powyższa suma kosztorysowa ulegnie odpowiedniemu zmniejszeniu.

§ 3. Dla pokrycia kosztów wykonania projektowanych robót tworzy się Fundusz regulacji potoku Brzeźnickiego do wysokości zatwierdzonej sumy kosztorysowej, z którego będą pokrywane koszty budowy, zarządu kontroli, kolaudacji, konserwacji w okresie budowy i innych czynności związanych z wykonaniem robót.

§ 4. Do powyższego Funduszu mają się przyczynić w myśl art 5 ust. 2 lit. a ustawy z dnia 26 października 1921 r. (Dz, U. R. P. Nr. 91. poz. 671) następujące czynniki:

a) Skarb Państwa zasiłkiem bezzwrotnym w czterdziestu procentach,

b) Samorząd Wojewódzki zasiłkiem bezzwrotnym w trzydziestu procentach.

c) Powiatowy Związek Samorządowy Wadowicki datkiem w trzydziestu procentach.

§ 5, Wysokość i termin płatności corocznych rat zasiłku Skarbu Państwa ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, zaś wysokość i termin płatności corocznych rat zasiłku Samorządu Wojewódzkiego oraz datków Powiatowego Związku Samorządowego Wadowickiego ustali Wojewoda Krakowski po wysłuchaniu opinii Wydziału Wojewódzkiego,

Datki Powiatowego Związku Samorządowego Wadowickiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatu.

§ 6, Zarząd Funduszu budowy obejmuje Samorząd Wojewódzki, a do czasu utworzenia Samorządu Wojewódzkiego zastępczo Wojewoda Krakowski.

Roboty i ich kontrolę techniczną i finansową wykonywać będzie Urząd Wojewódzki Krakowski. Do kolaudacji robót ma być zapraszany delegat Powiatowego Związku Samorządowego Wadowickiego.

Protokoły kolaudacyjne i sprawozdania roczne przekładane będą do wiadomości Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, Wojewodzie Krakowskiemu i Radzie Wojewódzkiej względnie Wydziałowi Wojewódzkiemu,

Wypłata rat kolaudacyjnych może nastąpić tylko w razie niepodniesienia zarzutów ze strony Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych lub Wojewody Krakowskiego.

§ 7. Do czasu utworzenia Wojewódzkiego Samorządu terytorialnego zasiłki, które w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia przypadają na Samorząd Wojewódzki, pokrywać będzie zastępczo Skarb Państwa.

§ 8. Utrzymanie regulacji potoku Brzeźnickiego po zakończeniu robót obejmie Powiatowy Związek Samorządowy Wadowicki Dla pokrywania kosztów utrzymania utworzony zostanie Fundusz konserwacyjny. Dochody tego funduszu stanowić będą:

1) datki Powiatowego Związku Samorządowego Wadowickiego,
2) czynsze z wydzierżawionych gruntów stanowiących własność przedsiębiorstwa.
3) grzywny nakładane za przekroczenie wodne w myśl art. 247 ustawy z dnia 19. IX, 1922 r. (Dz. U. R. P, Nr. 62 z r. 1928 poz. 574).

Szczegółowe postanowienia o konserwacji regulacji potoku Brzeźnickiego zostaną wydane po zakończeniu regulacji w drodze osobnego rozporządzenia Wojewody.

Dochody wymienione wyżej wpływać mają w okresie budowy na rezerwowy Fundusz konserwacyjny.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:
Dr. Tymiński

Powyższe rozporządzenie zatwierdza się
Warszawa, dnia 11 czerwca 1938 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jul. Poniatowski

za Ministra Skarbu:
T. Grodyński
Podsekretarz Stanu

Minister Spraw Wewnętrznych;
Sławoj-Składkowski.

137

OBWIESZCZENIE STAROSTY POWIATOWEGO BRZESKIEGO

z dnia 27 czerwca 1938 r.

w sprawie wyłożenia projektu ksiąg gruntowych dla scalonej wsi Maszkienice, gminy Dębno, powiatu brzeskiego

Starostwo powiatowe w Brzesku zgodnie z pkt. 1) art. 16. ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o postępowaniu uproszczonym przy regulowaniu stanu hipotecznego gruntów w związku ze scaleniem w okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie i Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 392) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 27 czerwca 1938 r. wyłożone zostały w Starostwie pow. w Brzesku na przeciąg 1-go miesiąca:

1) projekt księgi gruntowej dla gm. kat. Maszkienice,

2) projekt księgi gruntowej części gm. kat. Wola dębińska, włączonej do obszaru scalenia, położonych w gminie Dębno w powiecie brzeskim.

Osoby interesowane mogą w terminie 1-go miesiąca zgłosić do Starostwa pow. w Brzesku sprzeciwy co do zaprojektowanych wpisów, ujawnionych w danych wykazach hipotecznych.

Powyższy termin jednomiesięczny liczy się od dnia trzeciego po wywieszeniu niniejszego obwieszczenia w Zarządzie gminnym w Dębnie.

Obwieszczenie niniejsze ogłoszone zostaje w Zarządzie gminnym w Dębnie w dniu 30 czerwca 1938 r.

Za Starostę powiatowego:
Inż. Stanisław Herbst
Komisarz Ziemski.

Dział nieurzędowy.

Przetarg
na dostawę koksu, węgla i drzewa dla Akademii Górniczej w Krakowie.

Rektorat Akademii Górniczej w Krakowie rozpisuje ofertową dostawę na 420 ton koksu najlepszej jakości, 90 ton węgla z kopalń jaworznickich, śląskich lub dąbrowskich oraz 160 q drzewa sosnowego.

Drzewo ma być cztery razy rżnięte.

W ofercie należy podać cenę za 100 kg. loco piwnica.

Zapieczętowane oferty należy składać **do dnia 25 lipca 1938 r.** w Rektoracie Akademii Górniczej przy Aleji Mickiewicza 30. Do oferty należy dołączyć dowód złożenia w kasie Kwestury Akademii Górniczej wadium w wysokości 5 proc. ceny oferowanej.

Rektorat zastrzega sobie wolny wybór ofert.

Akademia Górnicza w Krakowie.

Dyrekcja Państwowego Szpitala św. Łazarza w Krakowie ogłasza nieograniczony przetarg ofertowy na:

1) roboty stolarskie i ślusarskie,

2) roboty murarskie,

3) instalację ogrzewania centralnego i

4) instalację wodociągowo-kanalizacyjną w pawilonie dla chorób zakaźnych.

Oferty na każdą grupę robót oddzielnie wraz dowodem złożenia w kasie szpitala wadium w wysokości 3% oferowanej sumy należy składać w Sekretariacie Dyrekcji do dnia 16 lipca 1938 r. do godz. 11-tej.

Otwarcie ofert bezpośrednio o godzinie 12-tej.

Formularze ofertowe i informacja w Biurze Zarządu Szpitala w godzinach urzędowych.

Oferty nieodpowiadające warunkom rozp. Rady Min. z 29|I. 1937. Dz. U. R. P. Nr. 13 będą uznane za nieważne.

Dyrekbja zastrzega sobie zwiększenie lub ograniczenie robót bez zmiany cen ofertowych, swobodnego wyboru oferenta oraz uznania, że przetarg nie dał dodatniego wyniku.

Dyrektor Szpitala:
Dr. Józef Topolnicki.

Dyrekcja Państwowego Szpitala św. Łazarza w Krakowie ogłasza przetarg ofertowy nieograniczony na roboty malarsko-pokostnicze w budynkach szpitala.

Oferty z napisem „oferta na roboty malarsko-pokostnicze“ wraz z dowodem złożenia w kasie szpitala wadium w wysokości 1% oferowanej sumy należy składać w sekretariacie Dyrekcji do dnia 11. lipca 1938 r. do godziny 11-tej.

Otwarcie ofert nastąpi bezpośrednio o godzinie 12-tej.

Roboty zostaną oddane po cenach jednostkowych stałych, przez cały czas trwania robót.

Oferty nieodpowiadające warunkom rozp. Rady Min. z 29|I. 1937, będą uznane za nieważne.

Dyrekcja zastrzega sobie prawo zwiększenia lub ograniczenia robót swobodnego wyboru oferenta oraz unieważnienia przetargu.

Formularze ofertowe oraz informacje w Biurze Zarządu Szpitala w godzinach urzędowych.

Dyrektor Szpitala:
Dr. Józef Topolnicki.

Poszukiwania.

Urząd Wojewódzki Kielecki poszukuje do nru SP. Ł. 8|37|38 Józefa Szmitrowskiego, ur. 25|III 1916 r. w Pułtusku wojew. warszawskie s. Walentego i Franciszki zamieszkałego ostatnio w kolonii Karolinów gm. Jurkowice, pow. sandomierskiego, który w maju 1937 r. wydalił się w niewiadomym kierunku, pozostawiając bez środków do życia żonę Mariannę i dziecko.

Rysopis: wzrost średni, twarz owalna, włosy blond, oczy niebieskie, znaki szczególne, żadne.

W razie ujawnienia miejsca pobytu poszukiwanego należy powiadomić Starostwo Powiatowe w Sandomierzu z powołaniem się na pismo z dnia 9|IV 1938 r. nr P. 11|38.

Urząd Wojewódzki Wołyński poszukuje Kazimierza Organiściaka który w nocy z 9 na 10 października 1937 r. wydalił się z domu w niewiadomym kierunku, pozostawiając bez środków do życia żonę Marię i 4-ro małoletnich dzieci. Rodzina wymienionego zamieszkuje w Kisieli tut. powiatu. Organiściak ubrany był w kurtkę popielatą, czarne spodnie, żółte pantofle i czapkę popielatą. Rysopis: wzrost średni, szczupły, szatyn, oczy czarne.

W razie ujawnienia miejsca pobytu poszukiwanego należy zawiadomić Starostwo w Horochowie z powołaniem się na jego pismo Nr, B.-31 z 11. V. 1938 r.

Urząd Wojewódzki Warszawski poszukuje do nru PB. IV|2|11 z dnia 2 czerwca 1938 r. Józefa Ziółkowskiego, s. Zygmunta i Marianny, lat 36, który przebywał czasowo we wsi Ruszkówek gm. Nasielsk pow. pułtuskiego, skąd wydalił się w niewiadomym kierunku pozostawiając bez środków do życia żonę i 6 dzieci.

W razie ujawnienia miejsca pobytu poszukiwanego należy powiadomić o tym Urząd Wojewódzki Warszawski z powołaniem się na wymienione na wstępie pismo.

Urząd Wojewódzki Wołyński w Łucku poszukuje do nr SPP-7|38 Augusta Kaschischke (Kożuszka), ur. 25|VIII 1886 r. w Jadwigowie pow. Łuck, s. Karola i Albertyny Janke, mieszkańca kol. Tereszkowce gm. Skobełka pow. horohowskiego, który w miesiącu czerwcu 1922 r. wyjechał w niewiadomym kierunku pozostawiając bez środków utrzymania żonę Juliannę i troje dzieci.

W razie ujawnienia miejsca pobytu poszukiwanego należy powiadomić o tym Starostwo Powiatowe w Horochowie z powołaniem się na pismo z dnia 8 kwietnia 1938 r. nr B-31.

Urząd Wojewódzki Wołyński poszukuje Chaima Blakmana urodz. 16. VII. 1893 w Dubnie syna Hersza i Etli. W razie ustalenia miejsca jego zamieszkania należy zawiadomić Urząd Wojewódzki Wołyński powołując się na pismo z dnia 14. VI. 1938 Nr. SPP. 7|38".

Urząd Wojewódzki Wołyński poszukuje Władysława Maciejewskiego lat 52, syna Ksawerego i Karoliny. W razie ustalenia jego adresu należy zawiadomić Urząd Wojewódzki Wołyński powołując się na pismo z dnia 14. VI. 1938 Nr. SPP. 7|38.

Wyłudzanie wsparć.

Urząd Wojewódzki lubelski zawiadamia że Stańczyk Jan ur. w 1904 r. s. Antoniego i Leontyny, mieszkaniec m. Lublina podróżuje po kraju, wyłudzając zapomogi.

Urząd Wojewódzki prosi o ostrzeżenie gmin przed udzieleniem mu wsparć, gdyż Zarząd m. Lublina udzielonych Stańczykowi zapomóg zwracać nie będzie.

Zagubienie względnie kradzież dokumentów zgłosiły następujące osoby:

1) Piątek Józef, ur. dnia 20. XI. 1912 w Koźnicach Wielkich, pow. Kraków i tam zam. Nr. 20 zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków Powiat.

2) Radłowskyj Miron, zamieszkały w Krakowie przy ul. Sienkiewicza 4 — zagubienie legitymacji akademickiej Nr. 517, wydanej przez Wyższe Studium Handlowe w Krakowie,

3) Fiut Jan zam. w Maszkowicach Nr. 60, gmina Łącko pow. Nowy Sącz — kradzież dowodu tożsamości konia Seria E. Nr. 299096

4) Pregon Iwan, zam. w Wołowcu, gmina Gładyszów, pow. Gorlice — zagubienie dowodu tożsamości konia Seria C. Nr. 351738.

5) Kapusta Krystyna, zamieszkała w Krakowie, ul. Jagiellońska 12 I p. zagubienie legitymacji szkolnej, wydanej przez Gimnazjum S. S, Urszulanek w Krakowie.

6) Blumenberg Jochwat, zam. w Łosiu, gm. Ropa, pow. Gorlice zagubienie dowodu osobistego, Seria C. 301741, wydanego przez Zarząd gminny w Ropie.

7) Jeż Józef, ur. dnia 27|IV 1905 r. w Dobczycach, tam zam. przy ul. Krótkiej Nr. 8, kradzież książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków-powiat.

8) Selig Luftig, ur. w Chrzanowie dnia 9 września 1897 r. i tam zam. przy ul. Słowackiego 13 — kradzież książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Wadowice.

9) Dąmbski Ludwik Juliusz, ur. dnia 28|IX. 1897 w Kobylance pow. Gorlice, zamieszkały w Krakowie, ul. Krowoderska Nr. 8, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Sanok.

10) Augustyn Antoni, ur. 2|I. 1903 r. w Mielcu, zam. w Krakowie, przy ul. Emaus Nr. 36 — zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

11) M. Grünberg, zam. w Krakowie przy ul. Tatarskiej 5 — zagubienie książeczki rewizji kotła parowego, wydanej przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie, dla kotła „Lanz-Manhein" Nr. fabryczny 22223, Nr. Stowarzyszenia Dozoru Kotłów 30842.

12) Horn Salomon, ur. 29|X. 1899 r. zam. w Tarnowie, przy ul. Lwowskiej 46 — zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez przez P. K. U. Tarnów.

13) Piekosiński Jerzy, zam. w Krakowie Zakł. Ks. Siemaszki, ul. Prądnicka 32—zagubienie świadectwa szkolnego, wydanego przez Państw. Szkołę Przemysłową w Krakowie.

14) Uhrynowska Katarzyna, zam. w Krakowie, przy ul. św. Jana Nr. 2 — zagubieuie książeczki Ubezpieczalni Społecznej, wydanej przez Ubezpieczalnię Społeczną w Krakowie.

15) Zabierowski Władysław, zam. w Gorlicach, ul. Stróżowska 59—zagubienie dowodu osobistego Nr. 56|34, wydanego przez Zarząd Miejski w Gorlicach.

16) Domański Kazimierz, zamieszkały w Krakowie przy ul. Jabłonowskich Nr, 1. — zagubienie Legitymacji wydanej przez Państw. Szkołę Przemysłową w Krakowie.

17) Andrzej Demianowicz, ur. dnia 9|IX. 1912 w Śnietnicy i tam zamieszkały zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Jasło.

18) Górny Andrzej zam. w Buczkowicach Nr. 203 — zagubienie legitymacji ubezpieczeniowej Nr. 9,221.001, wydanej przez Ubezpieczalnię Społ. w Białej krak.

19) Placuch Stanisław zam. w Bestwinie L. 353 — zagubienie legitymacji ubezpieczeniowej Nr. 7.414.305, wydanej przez Ubezpieczalnię Społ. w Białej Krak.

20) Długosz Jan, ur. w roku 1897 r. w Jaroszówce, gm. Bochnia, zam. w Nieprześni, gm. Wiśnicz Nowy, pow. Bochnia—zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Bochnia.

21) Nycz Franciszek, ur. 10. XI. 1907 r, w Bielsku, zam. w Brandwicy, p. Rozwadów nad Sanem, pow. Tarnobrzeg, zagubienie zaświadczenia wojskowego.

22) Bernardyn Wojciech, ur. w roku 1898, w Stróżówce gm. Glinik Mariampolski i tam zam. zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P, K. U. Jasło.

23) Piekło Mieczysław, ur. 31 maja 1915 r. w Zabierzowie bocheńskim, pow. Bochnia i tam zam., zagubienie zaświadczenia wojskowego kat. „A", wydanego przez Komisję Poborową w Bochni.

24) Ficoń Andrzej, zam. w Juszczynie Nr. 93, gm. Cięcina, pow. żywiecki, p. Węgierska Górka, zagubienie dowodu tożsamości konia, Seria „D" 157037.

25) Nachhauser Wilhelm, zam. w Krakowie, przy ul. Starowiślnej 22 m. 6, zagubienie legitymacji szkolnej Nr. 2155 wydane przez Gimnazjum Żyd. w Krakowie.

26) Zimmerman Jaakow, zam. w Krakowie, ul. Sarego 24, m. 10, zagubienie legitymacji szkolnej Nr. 3626, wydanej przez Żyd. Gimnazjum Koedukacyjne w Krakowie.

27) Śladowski Ignacy, ur. 17. VII. 1902 r. w Gotkowicach, zam. w Krakowie, ul. Polna 1, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Miechów.

28) Sławikowski Dr. Zbigniew, zam. w Krakowie przy ul. Szlak 37, zagubienie dowodu rejestracyjnego samochodu „Tatra" A. 30.823.

29) Benzion Seile, ur. w Głogowie w r. 1892' zam. w Krakowie przy ul. Krzywej 5, zagubienie książeczki inwalidzkiej Nr. 153, wydanej przez P. K. U. Kraków-miasto.

30) Bochenek Jan, zam. w Sułkowicach 61, pow. Myślenice, zagubienie dowodu osobistego, wydanego przez Urząd Gminny w Sułkowicach, oraz metryki urodzenia (gm. Sułkowice).

31) Chorkawy Władysław, zam. w Piaskach, p. Czchów, kradzież świadectwa szkol. 7 kl, wydanego przez Szkołę Powszechną w Brzesku, z r. 1935.

32) Kiczka Edmund, zam. w Krakowie przy ul. Gramatyka 10, zagubienie legitymacji akademickiej, wydanej przez Akademję Górniczą w Krakowie.

33) Czarnecki Zbigniew, ur. 17. VIII 1914 r. w Krakowie, zam. w Prokocimiu przy ul. Paderewskiego 4, zagubienie dokumentu urlopowego wojsk.

34) Sandbank Naftali, ur. dnia 14. IV. 1911 r. w Przędzelu, pow. Nisko, zam. w Krakowie, przy ul. Józefa Nr. 13, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków-miasto, oraz dowodu osobistego, wydanego przez Zarząd Miejski w Krakowie.

35) Nastalski Stanisław, Nacz. Urz. Poczt. ur. dnia 6. I. 1897 r. w Kiernicach, pow. Gródek Jagielloński, zam. w Milówce k. Żywca, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków-miasto.

36) Biernat Stanisław, zam. w Niepołomicach, Piaski Nr. 205, zagubienie zaświadczenia nr 14,26190, wydanego przez Komitet Krzyża i Medalu Niepodległości w Warszawie.

37) Stożek Wojciech, ur. dnia 12. III. 1902 r. w Kasince Małej, pow. limanowski, zam. w Lubniu Nr. 343, pow. myślenicki, zagubienie książeczki wojskowej oraz karty mob. wydanej przez P. K. U. Nowy Targ.

38) Mingelgrün Efroim Samuel, ur. dnia 29. I. 1890 r. w Wiśniczu Nowym, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Wadowice.

39) Hochwald Zygmunt, zam. w Krakowie, ul. Orzeszkowej 7, zagubienie polisy asekuracyjnej Nr. 508709, wystawionej przez Towarzystwo Asekuracyjne „Phönix", na sumę ubezpieczeniową złotych 25.900.

40) Borowicz Jan, zam. w Nowym Targu, zagubienie dowodu tożsamości konia Seria D, Nr. 105280.

41) Bosowski Bronisław, zam. w Ciężkowicach, pow. Tarnów, zagubienie zaświadczenia wojskowego kat. „C", wydanego przez P. K. U. Tarnów.

42) Filek Jan, i Dyndowicz Kazimierz, zam. w Tarnawie Dolnej p. Zembrzyce, kradzież tablic rejestracyjnych motocyklu M. 30 155, wydanych przez Krakowski Urząd Wojewódzki,

43) Kraniger Antoni, ur. dnia 20. IV. 1911 r. w Krakowie, zam. w Przegorzałach Nr. 64, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Kraków-Miasto.

44) Machaczka Józef, zam. w Rakowicach, zagubienie legitymacji szkoln. Nr. 44, wydanej przez Gimnazjum O. O. Pijarów w Rakowicach.

45) Morawska Bronisława, Wanda, zam. w Krakowie przz ul. Józefitów Nr. 10, kradzież legitymacji akademickiej, wydanej przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

46) Weinfeld Szaje, uczeń I kl., zagubienie legitymacji szkolnej, wydanej przez Gimnazjum Żydowskie Koedukacyjne w Krakowie.

47) Fabryka Środków Kawowych S. A. Henryka Franka Synowie, Skawina koło Kra-

kowe, zagubienie dowodu rejestracyjnego samochodu Nr. 31900.

48) Kummer Mozes, Samuel, zam. w Nowym Sączu, ul. Kazimierza 11, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. w Nowym Sączu.

49) Skrobisz Stanisław, ur. dnia 17. I. 1913 r. zam. w Olszowej, gm. Zakliczyn, pow. Brzesko, zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Tarnów.

50) Żmuda Piotr, emer. kier. szkoły, zam, w Krakowie przy ul. Bocznej-Kieleckiej Nr. 9, zagubienie legitymacji urzędniczej, wydanej przez Izbę Skarbową we Lwowie.

51) Gurgul Stanisław, ur. dnia 23. VII, 1903 r, w Jaworsku, zam. w Olszynach Nr. 159, pow. Brzesko, zagubienie książeczki wojskowej, wystawionej przez 16 p. p. w Tarnowie z dokonaną zmianą na P. K. U. w Bochni.

52 Kubica Józef, zam. w Kobiernicach Nr. 64, gm. Porąbka, pow. Biała Krak., zagubienie dowodu tożsamości konia Seria F. Nr 144784.

53) Gasiński Józef, zam. w Krakowie przy ul. Kapelanka 40, zagubienie książeczki ubezpieczeniowej, wydanej przez Ubezpieczalnię Społeczną w Krakowie.

54) Świątek Ludwik, ur. dnia 20. X. 1909 r. w grom. Kosowy, pow. Kolbuszowa Dolna, woj. lwowskie, zam. tamże, zagubienie książeczki wojskowej, wydanej przez 22 p. a. p., przyn. obecnie ewid. do P. K. U. Dębica.

Adres Redakcji i Administracji „Krakowski Dziennik Wojewódzki" Kraków, ulica Basztowa 22, telefon Nr. 111-4

Dziennik Wojewódzki wychodzi regularnie 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Cena jednego egzemplarza 150 gr. — Przedpłata na rok 1938 wynosi: roczna 18 zł., półroczna 9 zł kwartalna 4·50 zł.

Cena ogłoszeń całej strony Dziennika 50 zł., za wiersz szpaltowy 50 gr., drobne ogłoszenia do 10 wierszy jednorazowo 5 zł. wraz z egzemplarzem dowodowym. Należytość za prenumeratę, ogłoszenia za poszczególne egzemplarze należy przekazywać na rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Krakowie. Konto Nr. 409.144 Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Drukarnia „Krakowska" Kraków ul. św. Jana 18, tel. 144-65, pod zarządem A. Gablankowskiego